

A művelődésügyi miniszter Székesfehérvárott

A Kritika márciusi száma közölte Gyurkó Lászlónak a Munkaerő és Életszinvaron Távlati Tervezési Bizottság kulturális vitáján elhangzott felszólalását. Az író, úgylis mint országgyűlési képviselő, a közművelődés érdekében emelt szót, de segítő indulatát csupán az általa legfontosabbnak tartott intézmények, a művelődési otthonok érdekében engedte szabadon szárnyalni, a múzeumok, színházak, zenei intézmények, könyvtárak ügyében már egészen más-képpen beszélt. Olyannyira, hogy a könyvtárak fenntartására szolgáló költségvetési összeget a művelődési otthonokéhoz képest kifejezetten sokallta.

Bevalljuk, meglepett bennünket ez az újfajta érvelési mód. Mi, a közművelődés munkásai ugyanis tudjuk, hogy valamennyien szegénylegények vagyunk. De tartjuk magunkat a betyárbecsülethez: nem akarunk egymás nyomorúságán kamaszkodni feléle.

Bár a vitától és összehasonlítástól nem félünk, szeretnénk, ha több való-ságismeret és több körültekintés előzné meg az ilyenféle kérdések elhangzását: „Miért ne lehetne néhány múzeumot vagy könyvtárat az ismeretterjesztés bázisává tenni?” Néhány könyvtárat? Hát mi a csudát csinálnak a könyvtárak ezrei, miközben rendszeres kapcsolatot tartanak 2 millió 200 ezer beiratkozott olvasóval és eljuttatnak hozzájuk évente 55 millió könyvet? Hát mi-féle más intézmények lehetnek és lettek az ismeretterjesztés „bázisai” — szerte a világban?

A könyvtárosok tudják, hogy Gyurkó László szép könyvet írt Leninről. Joggal kérdezik, hogy már elfelejtette volna, mi volt Le-

Ilku Pál művelődésügyi miniszter, Fejér megye országgyűlési képviselője a megyei könyvtár meghívására a közelmúltban Székesfehérvárra látogatott. Felkeresett több oktatási intézményt, majd találkozott a megyei, városi és községi vezetőkkel, valamint a művelődésügyi munkásaival, könyvtárosokkal, népművelőkkel, pedagógusokkal. A közvetlen légkörű összejövetelen a művelődésügyi miniszter különösen meleg hangon emlekezett meg a könyvtárakról. Elmondotta, hogy ő maga is azon szerencsések közé tartozik, akik egész fiatal koruk óta olvasnak, majd így folytatta: „Ha valamit a közművelődés területén ma két kézzel támogatni kell, az elsősorban a könyvtár és még nagyon sokáig az lesz”. Helyesléssel szölt a III. országos könyvtárügyi konferencián elfogadott irányelvekről, s hangsúlyozta, hogy minden rendelkezésre álló erőt ezek végrehajtására kell mozgósítani.

*

AZ ELMÚLT ÉVEKKBEN többször foglalkoztunk a martonvásári klubkönyvtár sorsával. Szóvá tettük tart-hatatlan helyzetét, amikor volt rá ok, s meglegedés-sel nyugtáztuk később, hogy javultak működésének körülményei. Most eljutott hozzánk egy hírecske (a Fejér megyei Hírlapban jelent meg). Hadd idézzük szó szerint: TAMOGATÁS. Tizenötezer forint-tal támogatja évenként a martonvásári tanács a községi sportkört. A klubkönyvtár ötezer forint támogatást kap. — Eddig a hír, s bevalljuk, nem nagy örömmel olvastuk. Kevésnek tartjuk a könyvtárnak juttatott támogatás összegét. Igaz, korábban sem kapott többet, de mi ezt annak idején is keveselltük, csak reménykedtünk; idővel (a könyvtár szép eredményei láttán) a tanács érdemesnek fogja tartani, hogy többet áldozzon a község közművelődésében oly fontos szerepet betöltő intézményre. Tévedtünk. Maradt az egykor megállapított szerény összeg. Pedig közben a könyvek ára is jócskán megemelkedett... (Sy)

Meskó—Póka ex librise

nin véleménye a könyvtá-rakról?

A Magyar Írók Szövet-ségének Olvasó népert mozgalma nagy társadalmi propagandát indított azért, hogy a könyvtárakat ki-emelje méltatlan anyagi

helyzetükből. S most még-is akad magyar író, aki sokallja a könyvtáraknak jutó pénzt. Talán az olva-sási világév tiszteletére? Értelmetlen!

Páldy Róbert